

fordi Kjøbesummen i alle Tilfælde vilde blive langt billigere end Leiesummen, billigere ikke alene, fordi den ikke naaede den Beføstning, som Leieaalet foranlebigede, naar Leiesummen blev sammenlagt med Udgiften ved de Reparationer, der skulde foretages ved Skibets Aflevering, men ogsaa billigere i den Henseende, at man ved Leieaalets Udlob skulde levere Skibet tilbage, medens man ved at købe det, havde Skibet med sin Værdi, naar den Tid var forløben, i hvilken man ellers skulde leie det. Da Summen saaledes, som sagt, holder sig ikke ubetydelig under, hvad man vilde paaføre Driften ved et Leieaalet, forekom det Regjeringen, at Sagen stillede sig simpelt, og at man ikke fandt nogen Anledning til at søge nogen Bevilling for det Beløb, der maatte anvendes til Kjøbet af Skibet. Det er mig jo for saa vidt ogsaa kjært, at det ærede Udvalg har været enig deri, at Sagen i Realiteten var saa klar, at man ikke har fundet Anledning til at gjøre nogen Bemærkning i den Henseende, og jeg haaber derfor, at det ærede Thing vil følge denne Indstilling af Udvalget.

J. Andersen: Ja, den høitærede Indenrigsminister har formodentlig ikke lagt Mærke til, at det jo egentlig ikke er Kjøbet af Dampskibet i og for sig, hvorom der er Tale. Det er egentlig ikke det, Revisionen har kritiseret; men derimod er det denne forunderlige Maade, hvorpaa Hans Excellence Indenrigsministeren opfiger Hans Excellence Indenrigsministeren et Sted, han har i Brug. Man har fundet, at der burde være en nærmere Samvirken imellem Postvæsenet og Jernbanevæsenet; det er det, som Statsrevisionen har anset paa, og det er ogsaa det, som Udvalget er kommet til at røre lidt nærmere ved. Jeg skal kun endnu hentyde til en Bemærkning om Theatret. Saavidt det har været mig muligt at sætte mig ind i disse Sager — det er Sager, der ligge langt udenfor min daglige Livsgjerning, og derfor har det været mig meget besværligt at sætte mig nøie ind i dem — synes det mig, at der er Steder, hvor man har været lidt flod med denne saakaldte ekstraordinære Understøttelse. Jeg har endog saa fundet ikke saa ringe Udgifter paa den Liste, og har haft Leilighed til at se, hvorledes selv de Høistlønnede have faaet ikke saa ganske ubetydelige ekstraordinære Understøttelser, saaledes at deres Lønning i Et og Alt løber op til — ja, jeg kan ikke i dette Dieblit nøie huske Summen —, men jeg tror, at det var imellem 4 og 5,000 Kr. Jeg kan ikke vide, om der dog ikke skulde være nogle Steder, hvor der kunde spares. Jeg skal, som sagt, iøvrigt ikke gaa meget stærkt ind paa disse Sager.

Jessen: Om det har været forstandigt eller forfarligt at træffe den Foranstaltning, som omhandles i den første Del af Udvalgets Be-

tænkning, nemlig med Hensyn til Skibet „Uddevalla“, derom er der jo egentlig ikke Spørgsmaal, og heller ikke tror jeg, at der er Spørgsmaal om, at det er fuldkommen korrekt, at der saalænge Postvæsenets Regnskabsvæsen er adskilt fra Jernbanevæsenets, følges de samme Former med Hensyn til indbyrdes Foranstaltninger for disse to Institutioner, som om de stode under forskjellige Ministre; dette forekommer mig derfor ikke at kunne give Anledning til nogen egentlig Bemærkning. Naar jeg har tilladt mig at tage Ordet, saa er det i Anledning af en Ytring af det høitærede Udvalg, som findes i Betænkningen med Hensyn til Anskaffelsen af dette Skib, idet Udvalget har erklæret, at det maa give Statsrevisionen Ret i, at der burde have været søgt særlig Bevilling til at afholde Udgifterne ved Anskaffelsen af det omhandlede Skib. Det forekommer mig at have sin Betænkelighed, at dette ikke bliver modsigt, thi dersom det skulde være rigtigt, at Regjeringen burde have søgt en Bevilling til denne Anskaffelse, saa vilde den Frihed, som jeg tror, at det er nødvendigt, at Regjeringen har lige overfor Driftens Besørgelse, være meget indskrænket, og den Pligt, som man her har villet gjøre anvendelig med Hensyn til dette Forhold, vilde med samme Frihed kunne forlanges gjort anvendelig i mange andre Tilfælde. Jeg tror, at Loven af 14de Marts 1867 ikke giver nogen Grund til at forlange, at Regjeringen med Hensyn til Anskaffelser, som ere nødvendige for Driftens Besørgelse, henvender sig til Rigsdagen. Jeg tror, at Indenrigsministeren meget rigtigt har udtalt sig i sit Svar til Statsrevisionen om, hvilken Forskjel der maa gjøres imellem de Tilfælde, i hvilke Regjeringen bør henvende sig til Rigsdagen om Bevillinger, og de Tilfælde, i hvilke noget Saadant ikke er nødvendigt. Indenrigsministeren har svaret Udvalget, at med Hensyn til Anskaffelser, som ere nødvendige til Driftens Besørgelse, formener Regjeringen ikke, at der er nogen Pligt eller Anledning — vil jeg endog sige — for den til at gaa til Rigsdagen, hvormod dette vil være Tilfældet, naar der skal gives Driften et større Omfang; thi da kan der være Spørgsmaal, om ikke de Beføstninger, der anvendes til Driftsmateriellets Forsørgelse eller Udvidelse, bør falde Anlaget og ikke Driften til Last, hvilket ligeledes gjælder i saadanne Tilfælde, hvor det er ligefrem nødvendigt paa Grund af, at Driften ikke er i Stand til at yde de Midler, som ere nødvendige til en meget stor Anskaffelse; i saadanne Tilfælde kan det være ligefrem substantslig nødvendigt, at Regjeringen henvender sig til Rigsdagen for at faae de fornødne Bevillinger. Her er der jo indimidlertid kun Tale om at besørge den samme Drift ved et andet Skib end det, som det ikke var tjenligt længere at benytte, og jeg tror ikke, at Loven af 14de Marts 1867 indeholder nogensomhelst Sjemmel, hvorpaa man